

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)
της 25ης Ιουλίου 2000 *

Στην υπόθεση T-110/98,

RJB Mining plc, με έδρα το Harworth (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη από τους M. Brealey, barrister, και J. Lawrence, solicitor, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο Arendt et Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης αρχικώς από τον P. F. Nemitz, στη συνέχεια δε από τον K.-D. Borchardt, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενους από τον N. Khan, barrister, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

υποστηριζομένης από την

Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, εκπροσωπούμενη από τον C.-D. Quassowski, Regierungsdirektor στο ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομικών, επικουρούμενο από τον M. Schütte, δικηγόρο Βερολίνου, Graurheindorfer Straße 108, Βόνη (Γερμανία),

από το

Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο από την R. Silva de Lapuerta, abogado del Estado, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Ισπανίας, 4-6, boulevard Emmanuel Servais,

και από την

RAG Aktiengesellschaft, με έδρα το Essen (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους M. Hansen και S. B. Völcker, δικηγόρους Κοπεγχάγης και Βερολίνου, αντιστοίχως, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο Loesch et Wolter, 11, rue Goethe,

παρεμβαίνοντες,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως 98/687/EΚΑΧ της Επιτροπής, της 10ης Ιουνίου 1998, σχετικά με γερμανικές ενισχύσεις υπέρ της βιομηχανίας άνθρακα για το 1997 (ΕΕ L 324, σ. 30),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Pirrung, Πρόεδρο, J. Azizi, A. Potocki, M. Jaeger και A. W. H. Meij, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

- ¹ Η παρούσα διάταξη εκδίδεται κατόπιν της εκδόσεως της παρεμπίπτουσας αποφάσεως του Πρωτοδικείου (πρώτο πενταμελές τμήμα) της 9ης Σεπτεμβρίου 1999, T-110/98, RJB Mining κατά Επιτροπής (μη δημοσιευθείσας ακόμη στη Συλλογή, στο εξής: παρεμπίπτουσα απόφαση).

Ιστορικό της διαφοράς και προηγούμενη διαδικασία

- ² Το ιστορικό της διαφοράς, η εξέλιξη των προηγούμενων σταδίων της διαδικασίας και το νομικό πλαίσιο, ιδίως η απόφαση 3632/93/EKAX της Επιτροπής, της 28ης Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό καθεστώς παρεμβάσεων των κρατών μελών υπέρ της βιομηχανίας άνθρακα (ΕΕ L 329, σ. 12, στο εξής: κώδικας), εκτίθενται στην παρεμπίπτουσα απόφαση, στην οποία παραπέμπει η παρούσα διάταξη.

3 Με την προσφυγή της, η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως 98/687/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 10ης Ιουνίου 1998, σχετικά με γερμανικές ενισχύσεις υπέρ της βιομηχανίας άνθρακα για το 1997 (ΕΕ L 324, σ. 30, στο εξής: προσβαλλομένη απόφαση).

4 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προέβαλε τέσσερις λόγους ακυρώσεως με το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο. Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, προέβαλε την έλλειψη αρμοδιότητας της Επιτροπής να εγκρίνει αναδρομικά τις ήδη καταβληθείσες γερμανικές ενισχύσεις. Ο δεύτερος λόγος αντλείτο από την έλλειψη αιτιολογίας, καθόσον η προσβαλλομένη απόφαση δεν εκθέτει ούτε τους λόγους εγκρίσεως των ενισχύσεων αυτών δυνάμει των άρθρων 3 και 4 του κώδικα, ούτε τους λόγους για την απόρριψη της καταγγελίας που κατέθεσε η προσφεύγουσα. Με τον τρίτο λόγο, ο οποίος αντλείτο από παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως, η προσφεύγουσα προσήψε στην Επιτροπή ότι δεν έλαβε υπόψη της την προαναφερθείσα καταγγελία και ότι δεν της παρέσχε αντίτυπο της προσβαλλομένης αποφάσεως. Ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως αντλείτο από πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως, καθόσον η Επιτροπή ενέκρινε την καταβολή ενισχύσεων στη λειτουργία επιχειρήσεων, δυνάμει του άρθρου 3 του κώδικα, μολονότι οι αποδέκτριες επιχειρήσεις δεν ήταν σε θέση να καταστούν βιώσιμες στο προβλέψιμο μέλλον.

5 Με την παρεμπίπτουσα απόφαση, το Πρωτοδικείο έκρινε τα εξής:

«1) Ο λόγος που αντλείται από την παράβαση της υποτιθέμενης απαγορεύσεως της εκ των υστέρων εγκρίσεως ενισχύσεων που χορηγήθηκαν χωρίς προηγούμενη άδεια δεν είναι βάσιμος.

2) Ο λόγος που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 3 της αποφάσεως 3632/93/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 28ης Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό καθεστώς παρεμβάσεων των κρατών μελών υπέρ της βιομηχανίας άνθρακα, δεν είναι βάσιμος.

- 3) Απορρίπτει την προσφυγή στο μέτρο που στηρίζεται στους δύο αυτούς λόγους (...).»
- 6 Με διάταξη της 25ης Οκτωβρίου 1999, T-110/98, RJB Mining κατά Επιτροπής (μη δημοσιευθείσα στην Συλλογή), το Πρωτοδικείο (πρώτο πενταμελές τμήμα) απέρριψε την αίτηση της προσφεύγουσας περί διορθώσεως και/ή ερμηνείας της παρεμπίπτουσας αποφάσεως.
- 7 Με υπόμνημα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 8 Νομβρίου 1999, η προσφεύγουσα άσκησε αναίρεση κατά της παρεμπίπτουσας αποφάσεως. Ζήτησε από το Δικαστήριο να αναιρέσει τα σημεία 1 και 3 του διατακτικού της εν λόγω αποφάσεως και να ακυρώσει την προσβαλλομένη απόφαση.
- 8 Δεδομένου ότι η σύνθεση των τμημάτων του Πρωτοδικείου τροποποιήθηκε από το νέο δικαστικό έτος, ο εισηγητής δικαστής διορίστηκε στο δεύτερο πενταμελές τμήμα, στο οποίο ανατέθηκε, κατά συνέπεια, η υπό κρίση υπόθεση.
- 9 Η προσφεύγουσα, κληθείσα να εκθέσει κατά πόσο εμμένει στην προσφυγή της ενώπιον του Πρωτοδικείου κατόπιν της εκδόσεως της παρεμπίπτουσας αποφάσεως, επισήμανε με υπόμνημα της 1ης Μαρτίου 2000 ότι παραιτείται του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, κατά το μέτρο που αυτός αντλείται από την παραβίαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως όσον αφορά την έγκριση των επιδίκων ενισχύσεων δυνάμει του άρθρου 4 του κώδικα και την απόρριψη της καταγγελίας της, καθώς και του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως. Το Πρωτοδικείο λαμβάνει υπόψη του αυτή τη μερική παραίτηση.
- 10 Αντιθέτως, η προσφεύγουσα διευκρίνισε ότι εμμένει στην προσφυγή της ενώπιον του Πρωτοδικείου προβάλλοντας, αφενός, τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από παραβίαση του άρθρου 3 του κώδικα, καθόσον η Επιτροπή παρέλειψε

να εκτιμήσει αν η χορήγηση των επιδίκων ενισχύσεων επρόκειτο να έχει ως συνέπεια τη σημαντική μείωση του κόστους παραγωγής και να παράσχει έτσι τη δυνατότητα σταδιακής μείωσης των ενισχύσεων αυτών, άλλως υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως εγκρίνοντάς τις ενώ η μείωση του κόστους δεν ήταν σημαντική, και, αφετέρου, τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, όσον αφορά την έγκριση των ενισχύσεων αυτών δυνάμει του ίδιου άρθρου.

- 11 Με υπομνήματα της 27ης Μαρτίου, της 5ης Απριλίου, της 9ης και 10ης Μαΐου 2000, το Βασίλειο της Ισπανίας, η Επιτροπή, η εταιρία RAG Aktiengesellschaft (στο εξής: RAG) και η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας έλαβαν θέση εκάστη επί του υπομνήματος της προσφεύγουσας της 1ης Μαρτίου 2000.

Αιτήματα των διαδίκων

- 12 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την προσβαλλομένη απόφαση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

13 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

14 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, το Βασίλειο της Ισπανίας και η RAG ζητούν από το Πρωτοδικείο να απορρίψει την προσφυγή στο σύνολό της.

Επί της ουσίας

15 Δυνάμει του άρθρου 111 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, όταν η προσφυγή στερείται προδήλως και παντελώς νομικής βάσεως το Πρωτοδικείο μπορεί, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη.

16 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι διαφωτίσθηκε επαρκώς από τα έγγραφα του φακέλου και αποφασίζει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου αυτού, να μη συνεχίσει τη διαδικασία.

- 17 Όσον αφορά τους λόγους ακυρώσεως επί των οποίων στηριζόμενη η προσφεύγουσα δηλώνει ότι εμμένει στην προσφυγή της ενώπιον του Πρωτοδικείου, πρέπει να εξετασθεί, κατ' αρχάς και κατά το μέτρο που δεν απορρίφθηκε από την παρεμπίπτουσα απόφαση, ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από την εκ μέρους της Επιτροπής παράβαση του άρθρου 3 του κώδικα.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 3 του κώδικα

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 18 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο, με την παρεμπίπτουσα απόφαση, απέρριψε βεβαίως την άποψή της σχετικά με τη βιωσιμότητα των επιχειρήσεων που έτυχαν ενισχύσεως στη λειτουργία τους, αλλά δεν αποφάνθηκε επί της αιτιάσεως την οποία προβάλλει στο σημείο 4.5.7 του δικογράφου της προσφυγής, κατά την οποία το γράμμα του άρθρου 3 του κώδικα αποκλείει τη χορήγηση τέτοιων ενισχύσεων σε επιχειρήσεις που αποσκοπούν μόνο στη μείωση του κόστους παραγωγής τους. Εξάλλου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο εξέθεσε στις σκέψεις 111 και 115 της εν λόγω αποφάσεως ότι έπρεπε να μειωθεί σημαντικά το κόστος παραγωγής προκειμένου να πληρούται η προϋπόθεση του άρθρου 3 του κώδικα. Συνεπώς, το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν εκτίμησε πόσο μεγάλη ήταν η μείωση του κόστους παραγωγής των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων αποτελεί σφάλμα που καθιστά άκυρη την προσβαλλόμενη απόφαση, δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν εξέτασε ένα σημαντικό στοιχείο της προϋποθέσεως που επιβάλλει ο κώδικας.
- 19 Εξάλλου, η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως στηρίζεται αποκλειστικώς στους μέσους όρους των αριθμητικών στοιχείων παραγωγής που αφορούν τον τομέα στο σύνολό του, χωρίς να μπορεί να καθοριστεί αν τα στοιχεία αυτά αφορούν

συγκεκριμένες επιχειρήσεις και συγκεκριμένα ορυχεία και, αν ναι, ποιες επιχειρήσεις και ποια ορυχεία. Επιπλέον, η μείωση του κόστους παραγωγής την οποία αναφέρει η προσβαλλομένη απόφαση (15 % μεταξύ του 1992 και του 1996) ουδόλως μπορεί να θεωρηθεί σημαντική.

- 20 Η Επιτροπή δεν διερεύνησε επιπλέον αν επληρούτο η προϋπόθεση της σκέψης 107 της παρεμπόμπουσας αποφάσεως, δηλαδή αν οι επιχειρήσεις που ελάμβαναν ενίσχυση και οι οποίες, κατά τη διάρκεια συγκεκριμένου έτους, έπρεπε να μη μειώσουν το κόστος παραγωγής τους προέβησαν σε ακόμη εντονότερες μειώσεις κατά τα επόμενα έτη. Επιπλέον, αναφέροντας μια μείωση του κόστους παραγωγής μεταξύ του 1992 και του 1996 της τάξεως του 15 % χωρίς να υπολογίζεται ο πληθωρισμός, η Επιτροπή στηρίχτηκε σε διορθωμένες τιμές από τις οποίες είχε αφαιρεθεί ο πληθωρισμός, ενώ το άρθρο 3, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κώδικα προβλέπει ότι η μείωση πρέπει να αναγράφεται σε σχέση με τα στοιχεία του 1992.
- 21 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη της, στη σελίδα 4 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ένα μη ουσιώδες στοιχείο, δηλαδή τη δήθεν ανάγκη να περιοριστούν οι κοινωνικές και περιφερειακές συνέπειες από την αναδιάρθρωση της γερμανικής βιομηχανίας άνθρακα, ενώ με την παρεμπόμπουσα απόφαση επιβεβαιώθηκε, στη σκέψη 109, ότι δεν μπορούσε να δικαιολογηθεί ενίσχυση στη λειτουργία επιχειρήσεων βάσει της αιτιολογίας αυτής.
- 22 Η Επιτροπή και οι υπέρ της παρεμβαίνοντες αντιτείνουν ότι η αιτίαση του σημείου 4.5.7 του δικογράφου της προσφυγής όχι μόνον δεν αποτελεί αυτοτελή λόγο ακυρώσεως σχετικό με τον σημαντικό χαρακτήρα της μειώσεως του κόστους παραγωγής, αλλά περιέχεται στον λόγο ακυρώσεως που αντλείται από την έλλειψη προοπτικής βιωσιμότητας των επιχειρήσεων που έτυχαν ενισχύσεως στη λειτουργία τους. Ο λόγος ακυρώσεως αυτός όμως έχει ήδη απορριφθεί με την παρεμπόμπουσα απόφαση η οποία έχει αποκτήσει, συναφώς, ισχύ δεδικασμένου. Εν πάση περιπτώσει, οι αιτιάσεις που προβάλλονται με το υπόμνημα της προσφεύγουσας της 1ης Μαρτίου 2000 πρέπει να κηρυχθούν απαράδεκτες, δυνάμει του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας. Επικουρικώς, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμες.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 23 Δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων του άρθρου 22, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚΑΧ του Δικαστηρίου, ο οποίος έχει εφαρμογή στο Πρωτοδικείο δυνάμει του άρθρου 46, πρώτο εδάφιο, του ίδιου οργανισμού, καθώς και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, κάθε εισαγωγικό της δίκης έγγραφο πρέπει να περιέχει, μεταξύ άλλων, συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση. Η έκθεση αυτή πρέπει να είναι αρκούντως σαφής και ακριβής ώστε να παρέχει στον καθού τη δυνατότητα να προετοιμάσει την άμυνά του και στον Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί της προσφυγής, ενδεχομένως χωρίς άλλα στοιχεία προς στήριξη αυτής (βλ., ως πλέον πρόσφατη, διάταξη του Δικαστηρίου της 25ης Φεβρουαρίου 2000, C-418/98 P, De Persio κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-1775, σκέψη 32). Για λόγους ασφαλείας δικαίου και ορθής απονομής της δικαιοσύνης, για να είναι παραδεκτός ένας λόγος ακυρώσεως βάσει των προαναφερθεισών διατάξεων πρέπει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία στα οποία στηρίζεται να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικά, αλλά πάντως κατά τρόπο συνεκτικό και κατανοητό, από το ίδιο το δικόγραφο της προσφυγής (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Μαρτίου 2000, T-251/97, T. Port κατά Επιτροπής, μη δημοσιευθείσα ακόμη στη Συλλογή, σκέψεις 90 και 92, και, για το παραδεκτό της προσφυγής, τις διατάξεις του Πρωτοδικείου της 28ης Απριλίου 1993, T-85/92, De Hoe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-523, σκέψη 20, και της 9ης Μαρτίου 1999, T-206/98, Clauini κ.λπ. κατά Επιτροπής, μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή, σκέψη 14, επιβεβαιωθείσα στη συνέχεια με τη διάταξη του Δικαστηρίου της 20ής Ιανουαρίου 2000, C-171/99 P, μη δημοσιευθείσα ακόμη στη Συλλογή, σκέψη 20).
- 24 Λόγος ακυρώσεως ο οποίος αποτελεί ανάπτυξη λόγου που προεβλήθη προηγουμένως, αμέσως ή εμμέσως, με το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο και συνδέεται στενά με αυτόν είναι παραδεκτός (απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Μαρτίου 1999, T-212/97, Hubert κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ. Υπ. σ. I-A-41 και II-185, σκέψη 87, και παρατιθέμενη νομολογία). Αντιθέτως, η κατά τη διάρκεια της δίκης προβολή νέου λόγου απαγορεύεται, εκτός αν ο λόγος αυτός στηρίζεται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκλυψαν κατά τη διαδικασία, όπως προβλέπει το άρθρο 48, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας.

- 25 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται, πρώτον, ότι η σύνοψη του επιμάχου λόγου ακυρώσεως, η οποία περιέχεται στι σημείο 4.1.3 (σ. 44) του δικογράφου της προσφυγής, έχει ως εξής:

«Οι επιχειρήσεις που έλαβαν ή πρόκειται να λάβουν ενίσχυση στη λειτουργία τους η οποία φέρεται ως εγκριθείσα δύναμει του άρθρου 3 του κώδικα δεν μπορούν να καταστούν βιώσιμες στο προβλέψιμο μέλλον. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εγκρίνοντας την ενίσχυση υπέρ των επιχειρήσεων αυτών κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3.»

- 26 Όσον αφορά τη διεξοδική ανάπτυξη του λόγου αυτού, επισημαίνεται, δεύτερον, ότι η προσφεύγουσα, αφού εξηγεί την έννοια της βιωσιμότητας στα σημεία 3.2.14 έως 3.2.16 του δικογράφου της προσφυγής, διευκρινίζει, στις σκέψεις 4.5.3 έως 4.5.6 του δικογράφου αυτού, την άποψή της περί του προδήλου σφάλματος που συνίσταται στο ότι η Επιτροπή έπρεπε να καταλήξει ότι οι επιχειρήσεις που έτυχαν της εν λόγω ενισχύσεως στη λειτουργία τους είχαν εύλογες πιθανότητες να καταστούν βιώσιμες στο προβλέψιμο μέλλον.

- 27 Κατόπιν των σκέψεων αυτών, στο σημείο 4.5.7 του δικογράφου της προσφυγής εκτίθενται τα εξής:

«Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι το γράμμα του άρθρου 3 του κώδικα αποκλείει τη χορήγηση ενισχύσεων στη λειτουργία επιχειρήσεων για τον λόγο και μόνον ότι οι επιχειρήσεις αυτές μπορούν να μειώσουν το κόστος παραγωγής τους. Το γράμμα του άρθρου 3, παράγραφος 2 (“που αποσκοπεί στη βελτίωση της οικονομικής βιωσιμότητας των επιχειρήσεων αυτών”), εμφανίζει ότι ο σκοπός είναι η δημιουργία επιχειρήσεων ικανών να καταστούν βιώσιμες κατόπιν της μείωσης του κόστους παραγωγής τους. Οσάκις δεν υπάρχει καμία προοπτική βιωσιμότητας, δεν τίθεται θέμα εγκρίσεως ενισχύσεως στη λειτουργία επιχειρήσεων.»

- 28 Τέλος, το σημείο 4.5.8 του δικογράφου της προσφυγής παραπέμπει σε μια έκθεση πραγματογνωμοσύνης (συνημμένη ως παράρτημα 4 του δικογράφου της προ-

σφυγής), η οποία στηρίζεται στη σκέψη ότι η Επιτροπή μπορεί να εγκρίνει ενίσχυση στη λειτουργία επιχειρήσεων μόνον αφού εξακριβώσει ότι η αποδέκτρια επιχείρηση έχει εύλογη πιθανότητα να καταστεί βιώσιμη στο προβλέψιμο μέλλον (σημεία 2, 3, 4 και 17 της εκθέσεως αυτής).

29 Από την ανάγνωση των ως άνω χωρίων προκύπτει ότι η μόνη αιτίαση που προβάλλεται προς στήριξη του επιμάχου λόγου ακυρώσεως, η οποία πληροί τις προϋποθέσεις της σαφήνειας και της ακρίβειας που διατυπώνονται στη σκέψη 23 ανωτέρω, είναι ο λόγος ο οποίος αφορά την έλλειψη προοπτικής βιωσιμότητας των επιχειρήσεων που έτυχαν της επίδικης ενισχύσεως. Αυτός ο λόγος ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από την εκ μέρους της Επιτροπής παράβαση του άρθρου 3 του κώδικα λόγω του ότι επέτρεψε τη χορήγηση ενισχύσεως στη λειτουργία επιχειρήσεων χωρίς να εξακριβώσει ότι οι αποδέκτριες επιχειρήσεις είχαν εύλογες πιθανότητες να καταστούν βιώσιμες στο προβλέψιμο μέλλον, όπως ο λόγος αυτός διατυπώθηκε στο δικόγραφο της προσφυγής και συνοψίσθηκε στο σημείο 30, δεύτερη περίπτωση, καθώς και στις σκέψεις 84 έως 94 της παρεμπίπτουσας αποφάσεως, κρίθηκε αβάσιμος με το σημείο 2 του διατακτικού της αποφάσεως αυτής.

30 Η φράση που περιέχεται στο σημείο 4.5.7 του δικογράφου της προσφυγής, κατά την οποία απλώς και μόνον η μείωση του κόστους παραγωγής δεν αρκεί για να δικαιολογήσει τη χορήγηση ενισχύσεων στη λειτουργία επιχειρήσεων, δεν μπορεί να ερμηνευθεί, λαμβανομένου υπόψη του νοηματικού της πλαισίου, ως αιτίαση αυτοτελής και ανεξάρτητη προς την αφορώσα την έλλειψη προοπτικής βιωσιμότητας. Η περιεχόμενη στη φράση αυτή επίκριση κατά της προϋποθέσεως της απλής μειώσεως του κόστους παραγωγής χρησιμεύει μόνο για να καταστήσει εμφανές ότι είναι δήθεν απαραίτητο να εξετάζεται η δυνατότητα της αποδέκτριας επιχείρησης να καταστεί βιώσιμη. Συνεπώς, η φράση την οποία επικαλείται η προσφεύγουσα δεν προσθέτει κανένα αυτοτελές στοιχείο στον επίμαχο λόγο, ο οποίος στηρίζεται στην έλλειψη προοπτικής βιωσιμότητας, το οποίο να παρέσχε στην Επιτροπή ή στο Πρωτοδικείο τη δυνατότητα να αντιληφθεί ότι η προσφεύγουσα εννοούσε ότι βάλλει κατά της εκ μέρους της Επιτροπής εφαρμογής της προϋποθέσεως μειώσεως του κόστους παραγωγής.

31 Επομένως, αντιθέτως προς τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας, το περιεχόμενο του σημείου 4.5.7 του δικογράφου της προσφυγής της δεν αποτελεί αυτοτελή αιτίαση προς την απορριφθείσα στις σκέψεις 97 επ. της παρεμπίπτουσας αποφάσεως. Συνεπώς, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να υποστηρίξει ότι εξακολουθεί να απόκειται στο Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί μιας αιτιάσεως η οποία δήθεν προβλήθηκε στο σημείο 4.5.7 του δικογράφου της προσφυγής.

- 32 Στο πλαίσιο αυτό, υπενθυμίζεται επίσης ότι η έκθεση ακροατηρίου, η οποία κοινοποιήθηκε στους διαδίκους κατά τη διαδικασία που κατέληξε στην έκδοση της παρεμπόππουσας αποφάσεως, συνόψισε, στις σκέψεις 29 έως 36, ως έναν και μόνο λόγο ακυρώσεως αντλούμενο από παράβαση του άρθρου 3 του κώδικα την επιχειρηματολογία με την οποία η προσφεύγουσα προσήψε στην Επιτροπή ότι δεν εξέτασε αν οι επιχειρήσεις που έτυχαν ενισχύσεως στη λειτουργία τους είχαν εύλογες πιθανότητες να καταλήξουν σε οικονομική βιωσιμότητα στο προβλέψιμο μέλλον. Η σύνοψη του ως άνω λόγου περιείχε επίσης, στη σκέψη 31 της εκθέσεως ακροατηρίου, την επίδικη φράση, η οποία προέρχεται από το σημείο 4.5.7 του δικογράφου της προσφυγής. Η προσφεύγουσα, κληθείσα με έγγραφο του Γραμματέα της 10ης Δεκεμβρίου 1998 να σχολιάσει την έκθεση ακροατηρίου δεν αντιτάχθηκε, με τις από 11 Δεκεμβρίου 1998 έγγραφες παρατηρήσεις της, σ' αυτή την παρουσίαση του ως άνω λόγου ακυρώσεως και της ως άνω φράσεως (επί του ζητήματος αυτού, βλ. επίσης διάταξη RJB Mining κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 6, σκέψη 14). Μπορεί να συναχθεί εντεύθεν ότι και η ίδια η προσφεύγουσα θεώρησε, πριν από την έκδοση της παρεμπόππουσας αποφάσεως, ότι η φράση αυτή αποτελούσε αναπόσπαστο τμήμα του επιμάχου λόγου ακυρώσεως, στηριζομένου στην έλλειψη προοπτικής βιωσιμότητας.
- 33 Κατά συνέπεια, οι αιτιάσεις που προβάλλει η προσφεύγουσα με το από 1ης Μαρτίου 2000 υπόμνημά της, κατά τις οποίες η Επιτροπή παρέβη επίσης το άρθρο 3 του κώδικα διότι, αφενός, εφήρμισε εσφαλμένως την προϋπόθεση της μειώσεως του κόστους παραγωγής — όσον αφορά τον σημαντικό χαρακτήρα της μειώσεως αυτής, λαμβανομένων υπόψη των αριθμητικών στοιχείων και της περιόδου αναφοράς — και, αφετέρου, έλαβε υπόψη της έναν επουσιώδη λόγο, σχετικό με τη δήθεν ανάγκη να περιοριστούν οι κοινωνικές και περιφερειακές συνέπειες από την αναδιάρθρωση της γερμανικής βιομηχανίας άνθρακα, αποτελούν λόγους ακυρώσεως των οποίων δεν έγινε επίκληση ούτε αμέσως ούτε εμμέσως με το δικόγραφο της προσφυγής.
- 34 Οι λόγοι αυτοί ωσαύτως δεν συνδέονται στενά με τον λόγο που στηρίζεται στην έλλειψη προοπτικής βιωσιμότητας των επιχειρήσεων που έτυχαν των επιδίκων ενισχύσεων. Συνεπώς, δεν μπορούν να θεωρηθούν ανάπτυξη του λόγου αυτού. Συναφώς, δεν αρκεί ένας λόγος ακυρώσεως να στηρίζεται σε ορισμένα στοιχεία μινεία των οποίων έγινε προς στήριξη άλλου λόγου, όπως εν προκειμένω η αναφορά στην πρώτη φράση του σημείου 4.5.7 του δικογράφου της προσφυγής, προκειμένου

να αποτελεί ανάπτυξη του λόγου ακυρώσεως αυτού (απόφαση Hubert κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 24, σκέψη 88).

- 35 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι οι λόγοι αυτοί πρέπει να χαρακτηρισθούν ως νέοι ισχυρισμοί, υπό την έννοια του άρθρου 48, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας. Κατά συνέπεια, οι λόγοι αυτοί πρέπει, κατ' αρχήν, να κηρυχθούν απαράδεκτοι, δυνάμει της εν λόγω διατάξεως.
- 36 Καθόσον η προσφεύγουσα επικαλείται την παρεμπίπτουσα απόφαση ως νέο πραγματικό περιστατικό προς στήριξη του παραδεκτού των νέων λόγων ακυρώσεως της, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι η απόφαση αυτή, απορρίπτοντας τον λόγο ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 3 του κώδικα, έδωσε απλώς μια ερμηνεία του εν λόγω άρθρου, η οποία δεν τροποποίησε τη νομική κατάσταση που υφίστατο κατά την κατάθεση του δικογράφου της προσφυγής. Από τη νομολογία προκύπτει ότι μια απόφαση με την οποία απλώς επιβεβαιώθηκε μια νομική κατάσταση που ο προσφεύγων γνώριζε, κατ' αρχήν, κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής του δεν μπορεί να θεωρηθεί ως νέο στοιχείο επιτρέπον την προβολή νέου λόγου ακυρώσεως (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 1ης Απριλίου 1982, 11/81, Dürbeck κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 1251, σκέψη 17, και, κατ' αναλογία, της 17ης Νοεμβρίου 1992, C-279/89, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου, Συλλογή 1992, σ. I-5785, σκέψη 17, καθώς και αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 27ης Φεβρουαρίου 1997, T-106/95, FFSA κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-229, σκέψη 57, και της 9ης Ιουλίου 1997, T-455/93, Hedley Lomas κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1095, σκέψη 32).
- 37 Εν προκειμένω, είναι προφανές ότι τίποτε δεν εμπόδιζε την προσφεύγουσα να προβάλει με το δικόγραφο της προσφυγής της τους λόγους ακυρώσεως που αντλούνται από την παράβαση του άρθρου 3 του κώδικα και στηρίζονται στην εσφαλμένη εφαρμογή της προϋποθέσεως της μείωσης του κόστους παραγωγής και στη συνεκτίμηση ενός επουσιώδους λόγου.
- 38 Επομένως, η προσφεύγουσα δεν δικαιούται να τους προβάλει για πρώτη φορά στο στάδιο της καταθέσεως του από 1ης Μαρτίου 2000 υπομνήματός της.

- 39 Συνεπώς, οι νέοι λόγοι ακυρώσεως πρέπει να απορριφθούν ως προδήλως απαράδεκτοι.
- 40 Κατά το μέτρο που η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι, στις σκέψεις 108, 109, 111 και 115 της παρεμπίπτουσας αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έλαβε ήδη θέση επί των προϋποθέσεων που αποτελούν το αντικείμενο των νέων λόγων ακυρώσεως, υπενθυμίζεται ότι οι σκέψεις αυτές αποτελούν μέρος της αιτιολογίας της εν λόγω αποφάσεως, η οποία περιορίζεται στην επίλυση νομικών ζητημάτων (διάταξη RJB Mining κατά Επιτροπής, προσπαράτεθείσα στη σκέψη 6, σκέψη 17, και της παρεμπίπτουσας αποφάσεως, σκέψη 30). Κατά συνέπεια, οι σκέψεις αυτές δεν αφορούν ούτε την εκτίμηση, με την προσβαλλομένη απόφαση, του ιστορικού της υπό κρίση διαφοράς ούτε καμία συγκεκριμένη αιτίαση αφορώσα την εκτίμηση αυτή και προβληθείσα κατά τη διαδικασία πριν από την έκδοση της παρεμπίπτουσας αποφάσεως. Συνεπώς, οι προαναφερθείσες σκέψεις δεν ασκούν επιρροή ως προς το παραδεκτό των υπό κρίση νέων λόγων ακυρώσεως.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως όσον αφορά τους όρους εγκρίσεως που προβλέπει το άρθρο 3 του κώδικα

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 41 Με το δικόγραφο της προσφυγής της η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν περιλαμβάνει καμία εξήγηση της διαδικασίας που οδήγησε στο συμπέρασμα της Επιτροπής ότι η ενίσχυση στη λειτουργία επιχειρήσεων, ύψους άνω των 6 δισεκατομμυρίων γερμανικών μάρκων (DEM), πληρούσε τις προϋποθέσεις του άρθρου 3 του κώδικα. Ειδικότερα, η απόφαση δεν εξετάζει την προοπτική βιωσιμότητας καμιάς από τις αποδέκτριες επιχειρήσεις ούτε καταλήγει ότι η τάδε ή η δείνα ενδιαφερόμενη επιχείρηση θα μπορέσει να καταστεί βιώσιμη στο ευλόγως προβλέψιμο μέλλον, υπό τις παρούσες συνθήκες της παγκόσμιας αγοράς. Όσον αφορά τη μείωση του κόστους παραγωγής, η προσβαλλομένη απόφαση δεν εκθέτει

καμία πληροφορία ικανή να παράσχει στην προσφεύγουσα ή στο Πρωτοδικείο τη δυνατότητα να κατανοήσει τα θεμέλια της αναλύσεως της Επιτροπής.

42 Με το υπόμνημα της 1ης Μαρτίου 2000, η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν περιέχει καμία αιτιολογία επί του ζητήματος αν και γιατί η όντως πραγματοποιηθείσα μείωση του κόστους παραγωγής των αποδεκτριών επιχειρήσεων ήταν σημαντική, υπό την έννοια των σκέψεων 111 και 115 της παρεμπιπτούσας αποφάσεως. Ωσαύτως δεν προκύπτει κατά την προσφεύγουσα, από την ανάγνωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, αν η μείωση αυτή αναφέρεται σε συγκεκριμένα ορυχεία ή σε συγκεκριμένες επιχειρήσεις, ούτε αν υπήρξε έντονη. Πράγματι, δεν παρέχεται καμία αξιολόγηση της μειώσεως αυτής από πλευράς εκάστης επιχειρήσεως, δεδομένου ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη της μόνο μέσους όρους μειώσεων. Εξάλλου, η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν παρέσχε καμία εξήγηση επί του ότι η σύγκριση μεταξύ των αριθμητικών στοιχείων του 1992 και αυτών του 1996 πραγματοποιήθηκε, στην προσβαλλομένη απόφαση, «σε σταθερές τιμές», δηλαδή «αφαιρουμένου του πληθωρισμού». Τέλος, η προσβαλλομένη απόφαση δεν περιέχει καμία ένδειξη ως προς την πλήρωση της προϋποθέσεως που αφορά τη σταδιακή μείωση των ενισχύσεων.

43 Κατά την Επιτροπή και τους διαδίκους που παρενέβησαν υπέρ της, οι αιτιάσεις που προβάλλονται στο υπόμνημα της προσφεύγουσας της 1ης Μαρτίου 2000 και οι οποίες αντλούνται από την ανεπαρκή αιτιολογία πρέπει να κηρυχθούν απαράδεκτες, δυνάμει του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας. Εξάλλου, αποτελούν στην πραγματικότητα αιτιάσεις επί της ουσίας, αντλούμενες από παράβαση του άρθρου 3 του κώδικα, των οποίων η απόρριψη με την παρεμπιπτούσα απόφαση έχει τελεσιδικήσει. Η προσφεύγουσα δεν μπορεί να παρακάμψει την απόρριψη αυτή με την προβολή των ίδιων αιτιάσεων προς στήριξη άλλου λόγου ακυρώσεως. Εν πάση περιπτώσει, η προσβαλλομένη απόφαση είναι αρκούντως αιτιολογημένη.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

44 Το άρθρο 15, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΧ ορίζει ότι οι αποφάσεις της Επιτροπής πρέπει να αιτιολογούνται. Κατά παγία νομολογία, από την αιτιολογία

πρέπει να διαφαίνεται κατά τρόπο σαφή και μη διαφορούμενο η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που εξέδωσε την πράξη, ώστε να καθίσταται δυνατό στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν το ληφθέν μέτρο για να προασπίσουν τα δικαιώματά τους και στον κοινοτικό δικαστή να ασκεί τον έλεγχό του. Εντούτοις, δεν απαιτείται η αιτιολογία να προσδιορίζει όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία, κατά το μέτρο που η αιτιολογία πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει του κειμένου της πράξεως, αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται, καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν τον οικείο τομέα (απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Σεπτεμβρίου 1985, 172/83 και 226/83, Hoogovens Groep κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 2831, σκέψη 24, και αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 24ης Οκτωβρίου 1997, T-243/94, British Steel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1887, σκέψεις 159 και 160, και της 25ης Μαρτίου 1999, T-37/97, Forges de Clabecq SA κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-859, σκέψη 108).

- 45 Εν προκειμένω, υπενθυμίζεται ότι ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 3 του κώδικα και στηρίζεται στην έλλειψη προοπτικής βιωσιμότητας των επιχειρήσεων που έτυχαν των επιδίκων ενισχύσεων απορρίφθηκε με την παρεμπίπτουσα απόφαση διότι, μεταξύ άλλων, το άρθρο αυτό δεν απαιτεί η επιχείρηση που έλαβε ενίσχυση στη λειτουργία της να βρίσκεται, κατά το πέρας ορισμένης περιόδου, σε κατάσταση βιωσιμότητας (σκέψη 100 της αποφάσεως του Πρωτοδικείου). Επομένως, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να περιλάβει στο κείμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως οποιαδήποτε αιτιολογία ως προς την εφαρμογή του κριτηρίου αυτού στη συγκεκριμένη περίπτωση.
- 46 Όσον αφορά τις αιτιάσεις που προβλήθηκαν για πρώτη φορά με το από 1ης Μαρτίου 2000 υπόμνημα της προσφεύγουσας, κατά παγία νομολογία, οι λόγοι ακυρώσεως που αντλούνται από την έλλειψη ή ανεπάρκεια αιτιολογίας είναι δημοσίας τάξεως και οι διάδικοι μπορούν να τους επικαλούνται σε κάθε στάδιο της διαδικασίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Φεβρουαρίου 1997, C-166/95 P, Επιτροπή κατά Daffix, Συλλογή 1997, σ. I-983, σκέψεις 23 έως 25, και αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 14ης Ιουλίου 1994, T-534/93, Grynberg και Hall κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. I-A-183, II-595, σκέψη 59, της 9ης Ιουλίου 1997, T-4/96, S κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 1997, σ. II-1125, σκέψεις 52 και 53, και της 23ης Νοεμβρίου 1999, T-129/98, Sabbioni κατά Επιτροπής, μη δημοσιευθείσα ακόμη στη Συλλογή, σκέψη 25). Συνεπώς, η προσφεύγουσα δεν απώλεσε το δικαίωμα να επικρίνει μια ανεπάρκεια αιτιολογίας για τον λόγο και μόνον ότι δεν την επικαλέστηκε με το δικόγραφο της προσφυγής της.

47 Εντούτοις, οι αιτιάσεις που προβάλλονται όσον αφορά τις παραμέτρους οι οποίες εκτίθενται στη σκέψη 42 ανωτέρω — δηλαδή τον σημαντικό χαρακτήρα της μείωσης του κόστους παραγωγής, το μέγεθος της μείωσης ανά επιχείρηση και όχι κατά μέσον όρο, τη σύγκριση «σε σταθερές τιμές» και τη δυνατότητα σταδιακής μείωσης των ενισχύσεων — στην πραγματικότητα απλώς επαναλαμβάνουν, υπό το πρίσμα της ανεπαρκούς αιτιολογίας, τα επιχειρήματα που προεβλήθησαν προς στήριξη των επί της ουσίας λόγων ακυρώσεως οι οποίοι απορρίφθηκαν ανωτέρω ως απαράδεκτοι. Συνεπώς, οι εν λόγω αιτιάσεις δεν αφορούν την ύπαρξη επαρκούς αιτιολογίας στην προσβαλλομένη απόφαση αλλά την ακρίβεια της αιτιολογίας αυτής (βλ., στο πνεύμα αυτό, απόφαση *Forges de Clabecq* κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 44, σκέψη 109), όπως προκύπτει, κυρίως, από τα σημεία 4.23 και 4.24 και από την υποσημείωση 26 του υπομνήματος της 1ης Μαρτίου 2000.

48 Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή παρέσχε με την προσβαλλομένη απόφαση (σημείο III των αιτιολογικών σκέψεων) ορισμένες ενδείξεις. Έτσι, διαπίστωσε μείωση του κόστους κατά 15 % σε σταθερές τιμές το 1996 σε σχέση με το 1992 και επισήμανε σημαντική διαφορά μεταξύ του μέσου κόστους παραγωγής (269 DEM το 1996) και των τιμών που ίσχυαν στις διεθνείς αγορές (80 DEM), τονίζοντας συγχρόνως ότι η διαφορά αυτή μπορούσε να μειωθεί κατά το μέτρο της επικεντρώσεως της παραγωγής κατά τα προσεχή έτη στις εκμεταλλεύσεις με την υψηλότερη παραγωγικότητα. Εξάλλου, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η παρατηρηθείσα μείωση του κόστους παραγωγής ήταν υψηλότερη της κοινοποιηθείσας από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στο πλαίσιο του προγράμματος εκσυγχρονισμού, εξορθολογισμού και αναδιαρθρώσεως του 1994 και θεώρησε ότι η αρχή της σταδιακής μείωσης των ενισχύσεων την οποία θέσπισε το κράτος μέλος αυτό αφότου εγκρίθηκε το εν λόγω πρόγραμμα συμβάλλει στην ενίσχυση της τάσεως αυτής. Τέλος, η Επιτροπή δήλωσε ότι έλαβε υπόψη της, κατά την αξιολόγηση των ενισχύσεων στη λειτουργία επιχειρήσεων, την ανάγκη περιορισμού των κοινωνικών και περιφερειακών συνεπειών.

49 Οι ενδείξεις αυτές παρέσχαν στην προσφεύγουσα τη δυνατότητα να προσβάλει, εμπροθέσμως, την εκ μέρους της Επιτροπής εσφαλμένη εφαρμογή της προϋποθέσεως της μείωσης του κόστους παραγωγής και να προβάλλει τις αιτιάσεις που

αφορούν τον σημαντικό χαρακτήρα της μείωσης αυτής, την εκτίμηση της εν λόγω μείωσης για κάθε επιχείρηση και «σε σταθερές τιμές» και, τέλος, τη σταδιακή μείωση των ενισχύσεων.

- 50 Κατά συνέπεια, ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από την παραβίαση της υποχρέωσης αιτιολογίσεως προδήλως δεν μπορεί να γίνει δεκτός.
- 51 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η προσφυγή, κατά το μέτρο που δεν αποφάνθηκε επ' αυτής η παρεμπίπτουσα απόφαση, πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως και παντελώς στερούμενη νομικής βάσεως, καθόσον στηρίζεται στους ανωτέρω εξετασθέντες λόγους ακυρώσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 52 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να υποχρεωθεί να φέρει τα δικαστικά της έξοδα και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή, σύμφωνα με το αίτημα αυτής, περιλαμβανομένων των εξόδων που αφορούν τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων και την παρεμπίπτουσα απόφαση.
- 53 Δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και το Βασίλειο της Ισπανίας θα φέρουν τα έξοδά τους. Το ίδιο ισχύει για την παρεμβαίνουσα RAG, δεδομένου ότι δεν υπέβαλε αίτημα επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως προδήλως και παντελώς στερούμενη νομικής βάσεως, κατά το μέτρο που στηρίζεται σε λόγους ακυρώσεως που δεν έχουν ακόμη απορριφθεί με την παρεμπίπτουσα απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 1999 στην υπό κρίση υπόθεση.**
- 2) Η προσφεύγουσα θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή, περιλαμβανομένων των εξόδων που αφορούν τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων T-110/98 R και την παρεμπίπτουσα απόφαση.**
- 3) Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, το Βασίλειο της Ισπανίας και η RAG Aktiengesellschaft θα φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 25 Ιουλίου 2000.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

J. Pirrung